

Дрѣнътъ цѣвна

Моето малко петгодишно момче влѣзе въ стаята съ поруменѣли бузи и съ високъ гласъ извика:

— Татко, погледни: дрѣнътъ цѣвналъ! Да идемъ на разходка...

Въ ржицѣтъ си то държеше нѣколко дрѣнови клончета, окичени съ дребни, ясножълти цвѣтове, издигаше ги нагорѣ, сочеше ми ги и ги обръщаше на всички страни...

Да, дрѣнътъ цѣвналъ...

Нѣмаше какво да се прави, желанието на моя малкъ синъ бѣше твърдѣ голѣмо, и азъ го заведохъ на разходка.

Излѣзохме на високата поляна край селото и погледнахме къмъ гората. Каква чудна и хубава картина се откри напрѣдѣ ни! Гората едвамъ се е разбудила и още не се е окопитила отъ продължителния си сънъ прѣзъ зимата; всички дървета сж още голи и черни; само дрѣнътъ се е окичилъ съ своитѣ многобройни жълти цвѣтчета и като че ли озаряваше съ своята свѣтлина гората.

Небето бѣше високо, синьо и по него бавно пълзѣха голѣми бѣли облаци. Когато нѣкой облакъ се изпрѣчеше прѣдъ слънцето, върху земята падаше голѣма сѣнка, но отъ това цѣвналитѣ дрѣнове не потъмнѣваха. Напротивъ, когато слънцето се скриваше и всичко като че ли потъмнѣваше за нѣколко минути, цвѣтътъ на дрѣна още по-ярко се жълтѣеше надъ черната гора.